

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1507/2019
26.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Биљане Драгојевић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ... чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1648/18 од 15.08.2018. године, у седници већа одржаној 26.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1648/18 од 15.08.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1648/18 од 15.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1648/18 од 15.08.2018. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 83/17 од 22.02.2018. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, за период од септембра 2015. године закључно са децембром 2016. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати укупан износ од 122.157,99 динара и на име регреса за коришћење годишњег одмора исплати укупан износ од 47.822,24 динара, односно одређене појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости па до исплате, све ближе одређено у изреци пресуде, као и да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 84.560,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-

УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом обавезан је тужени да тужиоцу, који је код туженог запослен од 01.09.2015. године, исплати досуђене износе накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Тужени, иако је то била изричита законска обавеза, није у обрачунима зарада исказивао номинални новчани износ накнаде трошкова за исхрану у току рада, а за коју је предвиђено да је вреднована у једном радном часу, нити је приликом обрачуна зарада посебно исказивао висину накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.02.2017.године, а у њој је као вредност предмета спора означен износ од 98.000,00 динара. Поднеском од 24.10.2017. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 22.02.2018. године. Другостепена пресуда донета је 15.08.2018. године. На дан преиначења тужбе 1 евро, према средњем курсу Народне банке Србије износио је 119,2505 динара. Вредност

предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 169.980,23 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе представља динарску противвредност 1.425,40 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић